

Miroslav
Klíma

Na Slupi 8

Miroslav Klíma
Na Slupi 8

PISTORIUS & OLŠANSKÁ
PŘÍBRAM 2017

Tato publikace byla redakčně a vydavatelsky připravena v rámci semináře Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a její vydání bylo částečně financováno z prostředků stipendijního fondu FF UK.

Kniha vychází s laskavou finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

Text © Miroslav Klíma, 2017
Photography © Miroslav Klíma, 2017
Typography © Lubomír Šedivý, 2017

ISBN 978-80-87855-93-5

Do divadel, v nichž nelze vrátit lístky,
do kouře, který stahuje z peněz,
do pekelné protiváhy za duchovní čistky,
do práce s dislike, protože stres,

od louky, v níž jsem utopil kolo,
od první pusy na pusu v oranžovém stanu,
od harmoniky, co utáhla Silvestr sólo,
od dědy s rakovinou hrtanu,

od šestnáctého května v osmašedesátém
do dnešního dne v obraně před katem

*a s poděkováním dobrým duchům
pražského Albertova a okolí
MK, 2016*

Azazel v domě

Přiražený stolem
přistihuji se k ránu,
ustrnulý v pozici, z níž se jen tak nevymanu,
až světlo legitimuje Apolinářskou –

ulici takový den schází,
kdy mě z okolí nic zlého nenapadá,
kdy pohledem protékají nájemní vrazi
zkamenět do mytických soch a fontán

v botanických zahradách,
kde zatím než rejdy žebroty.

Přiražený stolem
přistihuji se k ránu
a tiše si mumlám, jak ho převrátit
či aspoň zředit tu protisílu,

jako fetiš mám ubrus rozpáraný
na škrtidla džinů, mám strach
a celé mi to smrdí pocitem zapálené sirky
blížící se k unikajícímu plynu,

nebylo by přece jen lepší ve vteřině usnout?
A zapne mi, prosím, někdo autopiloty?

Záclona, krovky, hodiny,
děti, zvonky, zdviž,

celý dům ztichl.

Dům plný žen

Na židli Morana, megera bláznivá,
ještě jednou se rouhne
a skočí pod auto na jasně zelenou,

na židli i Vesna, rozpustilá služka,
jež mráz jak jablko zkrouhne
a slupky smete z kolenou,

dále stařenka na té židli,
a nad ní hlas muže, zřetelně a pomalu:
Matko, musíte něco jíst,

a nakonec, sedíš tam i ty.
Ruka pod sukni, slast utavená ze žalu,
tak, trojjediná, rodíš si své jaro.

Paprsek po paprsku,
květ po květu,
po listu list.

Jarní práce před domem

Co jara se nachodí a napadá do kostýmů!

A když už nemůže?

Za korouhví sté věže sté ušmajdané slunce
fixne se do korzetu větrné plačky,

kteřá pak do očí malířů tam dole
nakulí dvě tři vlažné slzy.

Ti ožralejší estéti z nich

pak čmárají nohama po rozbředlé ulici, že:

zbavit se zbytků sněhu je něco jako
slízat pudr z krku vyschlé bordelmamá,
a to prý oni nezvládnou,

asi tak nějak bych slovy popsal ty lítostivé skici.

Ale nikoho nezajímají.

Lidé mizí z oken, každý má své Nové Město
po svém přečtené.

Co jara se nachodí a napadá do kostýmů!

A dojdou-li mu síly,

k Hladové zdi lačné milence vyžene.

Jarní práce v domě

Tolik jara se do schodů nachodilo,
a co se tam nahoře urodilo?

Proto až se vyřídí pozůstalost té nešťastnice,
je třeba vrátit se na místo činu

a počkat na sté ušmajdané slunce
fixované korzetem větrných plaček,
až sípající, skřípající do podkroví vystoupá.

A jestli okem snajpra
zamíří přesně skrze pavučinu
a načte ji jako souřadnice.

Nebo jinak řečeno:
jestli se *tady a ted'* vyresetuje
zadáním božského PINu.